

Neteisėtai įkėlus filmą į tokią virtualią platformą, kaip *YouTube*, pagal Direktyvą dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo teisių turėtojas gali reikalauti iš valdytojo tik atitinkamo naudotojo pašto adreso, bet ne jo el. pašto adreso, IP adreso arba telefono numerio

2020 m. liepos 9 d. paskelbtame Sprendime *Constantin Film Verleih* (C-264/19) Teisingumo Teismas nusprendė, kad kai filmas įkeliamas į virtualią vaizdo platformą be autorių teisių turėtojo sutikimo, pagal Direktyvą 2004/48¹ teisminės institucijos neįpareigojamos nurodyti vaizdo platformos valdytojui pateikti naudotojo, įkėlusio ginčijamą filmą, el. pašto adresą, IP adresą arba telefono numerį. Direktyva, kurioje numatytas intelektinės nuosavybės teisės pažeidusių asmenų „adresų“ pateikimas, yra susijusi tik su pašto adresu.

2013 ir 2014 m. filmai *Parker* ir *Scary Movie 5* buvo įkelti į *YouTube* vaizdo platformą be *Constantin Film Verleih*, Vokietijoje turinčios išimtinės šių kūrinių naudojimo teises, sutikimo. Minėti filmai toje platformoje buvo peržiūrėti keliasdešimt tūkstančių kartų. Taigi *Constantin Film Verleih* pareikalavo, kad *YouTube* ir *Google*, kuri yra pirmosios patronuojančioji bendrovė ir kurioje naudotojai pirmiausia turi užsiregistruoti per naudotojo paskyrą, pateiktų jai visą informaciją apie kiekvieną minėtus filmus įkėlusį naudotoją. Abi bendrovės atsisakė pateikti *Constantin Film Verleih* su šiais naudotojais susijusią informaciją, visų pirma jų el. pašto adresus ir telefono numerius, taip pat IP adresus, kuriuos jie naudojo tiek įkeldami atitinkamas rinkmenas, tiek paskutiniosios prieigos prie savo *Google/YouTube* paskyros momentu.

Pagrindinės bylos baigtis priklausė nuo atsakymo į klausimą, ar tokia informacija patenka į Direktyvoje 2004/48 įtvirtintą sąvoką „adresai“. Šioje direktyvoje numatyta, kad teisminės institucijos gali nurodyti pateikti informaciją apie prekių ar paslaugų, dėl kurių buvo pažeista intelektinės nuosavybės teisė, kilmę ir platinimo kanalus. Tokia informacija, be kita ko, apima teisės pažeidžiančių prekių ar paslaugų gamintojų, platintojų ir tiekėjų „adresus“.

Pirma, Teisingumo Teismas konstatavo, kad, kiek tai susiję su įprastos sąvokos „adresas“ reikšme, adresas apima tik pašto adresą, t. y. konkretaus asmens nuolatinę gyvenamąją vietą arba gyvenamąją vietą. Darytina išvada, kad, kai šis žodis vartojamas be kito patikslinimo, kaip nurodyta Direktyvoje 2004/48, jis neapima el. pašto adreso ar IP adreso. Antra, prieš priimant Direktyvą 2004/48 vykusiuose jos parengiamuosiuose darbuose² nėra jokios informacijos, kuri leistų manyti, kad šios direktyvos 8 straipsnio 2 dalies a punkte vartojama adreso sąvoka „adresas“ turėtų būti suprantama kaip apimanti ne tik joje nurodomų asmenų pašto adresą, bet ir jų el. pašto adresą, telefono numerį ar IP adresą. Trečia, išnagrinėjus kitus Sąjungos teisės aktus, susijusius su el. pašto adresu ar IP adresu, matyti, kad nė viename iš jų sąvoka „adresas“ – be jokio kito patikslinimo – nevartojama siekiant apibrėžti telefono numerį, IP adresą arba el. pašto adresą.

¹ 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, 2004, p. 45 ir 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 2 t., p. 32) 8 straipsnio 2 dalies a punktas

² 2003 m. sausio 30 d. Pasiūlymas dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo priemonių ir procedūrų (COM (2003) 46 galutinis), 2003 m. spalio 29 d. Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonė (OL C 32, 2004, p. 15) ir 2003 m. gruodžio 5 d. Europos Parlamento pranešimas (A5–0468/2003) dėl šio pasiūlymo.

Teisingumo Teismo teigimu, šis aiškinimas atitinka Direktyvos 2004/48 nuostata siekiamą tikslą dėl teisės gauti informaciją. Atsižvelgiant apskritai į minimalų intelektualinės nuosavybės teisių apsaugos suderinimą, pagal minėtą nuostatą šis suderinimas apima tik aiškiai apibrėžtą informaciją. Be to, šia nuostata siekiama nepažeisti skirtingų teisių, būtent teisių turėtojų teisės gauti informaciją ir naudotojų teisės į asmens duomenų apsaugą.

Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad Direktyvoje 2004/48 įtvirtinta sąvoka „adresai“, kiek ji susijusi su intelektualinės nuosavybės teisę pažeidžiančias rinkmenas įkėlusiu naudotoju, neapima šio naudotojo el. pašto adreso, telefono numerio ir IP adreso, kuris buvo naudojamas įkeliant šias rinkmenas, ar IP adreso, kuris buvo naudojamas paskutinį kartą jam prisijungus prie naudotojo paskyros.

Vis dėlto Teisingumo Teismas patikslino, kad valstybės narės gali suteikti intelektualinės nuosavybės teisių turėtojams teisę gauti platesnę informaciją, tačiau su sąlyga, kad bus užtikrinta teisinga įvairių pagrindinių teisių pusiausvyra ir laikomasi kitų bendrųjų Sąjungos teisės principų, pavyzdžiui, proporcingumo principo.

PASTABA: Prašyme priimti prejudicinį sprendimą valstybių narių teismai, nagrinėdami juose iškeltą bylą, gali pateikti Teisingumo Teismui klausimus dėl Sąjungos teisės išaiškinimo ar Sąjungos teisės akto galiojimo. Teisingumo Teismas nenagrinėja nacionalinės bylos. Remdamasis Teisingumo Teismo sprendimu šią bylą turi išspręsti nacionalinis teismas. Šis sprendimas taip pat privalomas kitiems nacionaliniams teismams, nagrinėjantiems panašias problemas.

Žiniasklaidai skirtas neoficialus dokumentas, neįpareigojantis Teisingumo Teismo.

[Visas sprendimo tekstas](#) nuo jo paskelbimo dienos prieinamas CURIA tinklalapyje.

Kontaktinis asmuo: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127